

УДК 343.9:343.13

DOI 10.32782/2663-5666.2025.2.9

СТРАТЕГІЇ ВЕДЕННЯ ТАКТИЧНИХ ДІЙ У КРИЗОВИХ СИТУАЦІЯХ: ПРИНЦИПИ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІД ЧАС ТЕРАКТІВ ТА ВИКРАДЕНЬ ЛЮДЕЙ

Вступ. У сучасних умовах посилення терористичних загроз, викрадень людей та інших кризових ситуацій особливої актуальності набуває ефективна оперативно-розшукова діяльність. Її успішність залежить від здатності правоохоронних органів швидко реагувати, приймати обґрунтовані тактичні рішення та діяти у складних, динамічних умовах. Однак на практиці найчастіше відсутня чітко сформульована стратегія ведення оперативно-тактичних дій у таких ситуаціях, що ускладнює їх ефективне вирішення.

В Україні досі не вироблено єдиного підходу до розробки тактичних моделей дій в умовах терактів чи викрадень людей, а аналіз закордонного досвіду залишається фрагментарним. Це зумовлює необхідність наукового вивчення принципів та методів оперативно-розшукової діяльності, орієнтованої на кризові ситуації з метою вдосконалення стратегій реагування та підвищення рівня безпеки громадян.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання тактичних стратегій у кризових ситуаціях, зокрема терористичних актів та викрадень людей, а також принципи та методи оперативно-розшукової діяльності, досліджуються в працях багатьох науковців таких як О. Ф. Бортник, В. Ю. Шепітько, А. М. Літвінов, Ю. Ф. Кравченко, І. П. Мельник, В. В. Цибульник, С. В. Ківалов, М. В. Сташак, О. М. Литвин, І. В. Чекмарьова, С. М. Бондаренко, Кончаковська В. В. та інші.

Метою цієї статті є комплексне дослідження стратегій ведення тактичних дій у кризових ситуаціях, зокрема при терористичних актах та викраденнях людей, а також аналіз принципів та методів оперативно-розшукової діяльності, що застосовуються в цих умовах, з метою виявлення шляхів підвищення ефективності реагування правоохоронних органів на загрози такого характеру.

Виклад основного матеріалу. Сучасні кризові ситуації, пов'язані з терактами, викраденнями людей, захопленням заручників

та іншими формами загроз громадській безпеці, вимагають від правоохоронних органів застосування комплексних, адаптивних та високоточних стратегій та тактик. Ефективне реагування в таких умовах передбачає не лише фізичну присутність оперативних підрозділів, а й завчасне планування, інформаційно-аналітичну підготовку, взаємодію з іншими структурами (армією, спецслужбами, державними органами), а також психологічне та юридичне обґрунтування дій [11, с. 216].

У міжнародній практиці виділяють такі основні підходи до проведення тактичних дій у кризових ситуаціях:

1) модель швидкого реагування передбачає негайне залучення спеціальних підрозділів (SWAT, Альфа) для нейтралізації загрози з одночасним оточенням зони конфлікту та евакуацією цивільного населення;

2) тактика переговорів та затягування застосовується у випадках захоплення заручників чи викрадення людей, коли основним завданням є збереження життя людей та встановлення контролю над ситуацією шляхом переговорів, психологічного впливу та маневрування;

3) антитерористичні стратегічні операції, що передбачають ретельно сплановані багаторівневі дії на основі розвідувальної інформації із залученням оперативно-розшукових засобів, безпілотників, технічного контролю, агентурної мережі та співпраці з міжнародними партнерами.

В Україні такі дії проводяться під керівництвом координаційних штабів (зокрема АТЦ СБУ) відповідно до затверджених протоколів, які враховують національне законодавство та міжнародні стандарти. Оперативно-розшукові заходи, що передують або супроводжують кризові події, включають:

- 1) приховане спостереження,
- 2) контроль телекомунікацій,
- 3) допит агентів,
- 4) застосування спеціальних технічних засобів.

Аналіз сучасного досвіду показує, що найефективнішими є стратегії, що поєднують превентивні дії (профілактика злочинів) з оперативною тактикою (ліквідація наслідків), що передбачають гнучке планування, а також враховують морально-психологічний стан як злочинця, так і жертв.

На особливу увагу заслуговує впровадження цифрових технологій: аналітичних платформ, розпізнавання осіб, моніторингу соціальних мереж, що дозволяє своєчасно виявляти підготовку до терористичних актів або викрадень та скорочувати час реагування.

Таким чином, сучасна тактика дій у кризових ситуаціях базується на інтеграції оперативно-розшукових методів, міжвідомчої взаємодії, превентивної розвідки та технологічного забезпечення, що у комплексі дозволяє ефективно знижувати ризики для населення та нейтралізувати загрози.

Особисто я вважаю, що адаптація тактичних стратегій до кризових ситуацій, включаючи теракти чи викрадення людей, є одним із ключових аспектів ефективної оперативно-розшукової діяльності в Україні. У таких ситуаціях правоохоронні органи мають діяти швидко, скоординовано та в рамках правового поля. Основою такої адаптації є поєднання тактичної гнучкості, чітких процедур, передбачених законом, та активного використання сучасних технологій.

Зрозуміло, що оперативно-розшукова діяльність у кризових ситуаціях здійснюється відповідно до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність». У разі виникнення загрози теракту або викрадення людей рішення про негласні заходи, такі як спостереження, прослуховування телефонних розмов або застосування технічних засобів контролю, приймаються терміново, часто за ухвалою слідчого судді. Так, у ході виявлення осередків терористичної організації «Ісламська держава» у 2020 році Служба безпеки України провела низку оперативних заходів щодо виявлення їх місцезнаходження з використанням прихованого відеоспостереження, контролю за переміщеннями підозрюваних та розвідувальних повідомлень, що зрештою дозволило запобігти теракту в Києві [10, с. 189].

Зазвичай перед проведенням негласних слідчих розшукових дій особливого значення набуває інформаційна аналітика. Правоохоронці все частіше використовують спеціалізоване програмне забезпечення для моделювання можливих дій злочинців, прогнозування ризиків та побудови схем зв'язків між підозрюваними [7, с. 234].

Наприклад, у справі про викрадення волонтера у Харкові у 2022 році Національна поліція ефективно використала мобільну аналітичну систему для визначення маршруту викрадачів, що дозволило встановити місцезнаходження жертви через 36 годин після зникнення.

Крім технічних засобів, адаптація стратегій потребує також зміни самої тактики реагування. У разі терористичної загрози першочерговим завданням стає швидка локалізація джерела небезпеки та нейтралізація злочинців. Це передбачає активну участь спеціальних підрозділів, таких як КОРД чи спецпідрозділів СБУ, які діють у рамках оперативних планів [4, с. 178]. Навпаки, під час викрадення людей акцент зміщується на переговори, забезпечення безпеки заручників, встановлення стеження за потенційними викрадачами та контрольовану деескалацію ситуації. Яскравим прикладом є операція в Олександрії Кіровоградської області у 2018 році, коли правоохоронцям вдалося знешкодити групу осіб, які викрали місцевого підприємця. Завдяки прихованим камерам спостереження, безпілотникам та розвідувальній інформації поліція змогла визначити точне місцезнаходження злочинців та провела операцію без жертв [13, с. 177].

В умовах зростаючої загрози терористичних актів, викрадень людей та інших форм кризових ситуацій перед державою та її правоохоронною системою постає завдання створення єдиної, але гнучкої моделі реагування. Така модель має враховувати національні реалії, міжнародний досвід, законодавчі засади та технологічні можливості. Кончаковська В. В. писала, що тероризму не може бути реалізований на практиці без конкретних дій, тобто терористична діяльність охоплює широкий спектр проявів, зокрема: підготовку, координацію та здійснення терористичних актів; підбурювання до вчинення таких актів; створення незаконних збройних формувань, злочинних груп або організованих злочинних структур; пропаганду та популяризацію ідеології тероризму; фінансування терористичних груп та терористичних актів загалом [3, с. 47].

Виходячи з цього я розробив власну модель стратегій ведення тактичних дій у кризових ситуаціях яку я поділив на 5 основних пунктів де на першому етапі відбувається ідентифікація та кваліфікація кризової ситуації, визначається її рівень, джерело загрози, мотивація злочинів, потенційні ризики. Законодавчою стороною врегульовано порядок реагування та суб'єктів

боротьби з тероризмом, що викладено у ЗУ «Про боротьбу з тероризмом» [16, с. 180]. Також визначено поняття загроз національній безпеці та державну систему управління у сфері безпеки (ст. 1, 8, 9 ЗУ «Про національну безпеку України»).

На другому етапі проходить організація зладжених дій між усіма структурами: Національною Поліцією, СБУ, ДСНС, медиками, місцевими органами влади та визначення єдиного штабу, який забезпечує командну вертикаль. Законодавчо ЗУ «Про Національну поліцію» надає право поліції брати участь у боротьбі з тероризмом і кризовим управлінні (ст. 23–24). Як приклад, також існує постанова КМУ № 92 від 2003 р. про порядок взаємодії органів при терористичній загрозі.

На третьому етапі проводиться безпосереднє проведення операції ЗУ «Про боротьбу з тероризмом» (ст. 14–17) в якому описується спецоперація та учать, а саме локалізація, штурм, евакуація, затримання або ліквідація терористів. Залучаються спецпідрозділи (КОРД, «Альфа»).

На четвертому етапі відбувається збір, аналіз, перевірка інформації: стеження, агентурні дані, прослуховування, відеоспостереження для виявлення залишків терористичного угруповання на території країни

На п'ятому та завершальному етапі ключовим є внутрішня комунікація між структурами і зовнішня – з населенням, родичами постраждалих, медіа. Формується інформаційна політика, яка запобігає паніці, дезінформації та спекуляціям. Як приклад у ситуації з підозрою на вибухівку в ТЦ у Дніпрі у 2022 році було розгорнуто інформаційний центр який через офіційні Телеграм-канали поліції регулярно повідомляли громадськість.

Фактично дана модель – це інструмент сучасного багаторівневого реагування на загрози життю та безпеці громадян. Її ефективність базується на правовій визначеності. Чіткій міжвідомчій координації, високому рівні технічного оснащення та здатності адаптуватися до нових форм загроз. Інтеграція положень законів України в цю модель забезпечує її легітимність та практичну застосовність у реальних умовах.

У сучасних умовах, коли рівень глобальних загроз зростає, кризові ситуації, спричинені терористичними актами, вимагають не лише силової нейтралізації загрози, а й використання чітко структурованих стратегій та тактичних дій. Аналіз сучасної практики показує, що однією з форм терористичної діяльності часто є захоплення заручників або викрадення

людей. Це створює додаткові складнощі для силових структур, оскільки в таких випадках необхідно одночасно вирішувати завдання оперативного пошуку, кризових переговорів, захисту потерпілих та притягнення винних до відповідальності. Викрадення людей належить до категорії особливо тяжких злочинів з високим рівнем суспільної загрози. Згідно зі статтею 146 Кримінального кодексу України, викрадення особи передбачає кримінальну відповідальність та вимагає негайних слідчих (розшукових) дій. Такі випадки часто супроводжуються залученням кількох силових структур – Національної поліції, Служби безпеки України, ДПСУ, ДБР та іноді за участю міжнародних партнерів. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» (стаття 8) прямо передбачає можливість прихованого проникнення на приватну власність, візуального спостереження та вилучення інформації з каналів зв'язку за рішенням суду, якщо йдеться про порятунок життя людини. Ці положення закону дозволяють правоохоронцям діяти швидко та в межах законного поля.

Особливу увагу слід приділити ситуації, коли викрадення людини є систематичним, організованим або пов'язаним з діяльністю транснаціональних злочинних груп. Такі дії, окрім національного кримінального законодавства, також підпадають під дію міжнародно-правових актів, зокрема, Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності (2000 р.) та Додаткового протоколу про боротьбу з викраденням людей. Україна, як учасниця цих міжнародних договорів, зобов'язана забезпечити ефективну співпрацю у сфері запобігання та розкриття таких злочинів.

У контексті викрадення людей з метою викупу або шантажу ключову роль відіграє належним чином організоване оперативне реагування. По-перше, йдеться про своєчасну реєстрацію інформації про зникнення, негайну оцінку ситуації, створення кризового штабу, а також планування дій – від пошукових заходів до переговорів. У таких випадках оперативно-розшукова діяльність стає не просто інструментом пошуку злочинців, а механізмом порятунку життів. Саме тому у своїй роботі «Кризові ситуації в оперативно-розшуковій діяльності» С. А. Бойко зазначає, що динаміка часу в таких випадках працює проти правоохоронців, тому успіх операції залежить від готовності органів влади працювати на випередження, передбачаючи дії злочинців. Водночас особливого значення набуває комунікаційна складова – залучення

кризових переговорників, психологів, фахівців з поведінкового аналізу [2, с. 256].

У своїй роботі «Тактика переговорів з викрадачами: зарубіжний та український досвід» В. А. Тітаренко зазначає, що максимально грамотне ведення переговорів у багатьох випадках дозволяє уникнути нападу та врятувати життя заручників. Зокрема, у випадку викрадення дітей, дії слідчо-оперативної групи мають бути чіткими, щоб встановити технічний моніторинг переміщень телефону викрадача, щоб локалізувати нападника, уникнути кровопролиття та повернути дитину без шкоди для її життя [1, с. 320].

Варто також згадати міжнародну практику, яка має практичне значення для України. Так, у Сполучених Штатах у рамках Федерального бюро розслідувань існує спеціальна програма «Команда з порятунку заручників», яка діє в межах повноважень, передбачених Федеральним законом про викрадення людей, і займається саме операціями з вилучення викрадених осіб [18, с. 89]. У Великій Британії існує підрозділ Національного агентства з боротьби зі злочинністю, який вивчає цифрові сліди та використовує біометричну аналітику для ідентифікації жертв та злочинців.

У своїй роботі «Викрадення людей як загроза національній безпеці» британський дослідник Томас Вітлі наголошує, що лише поєднання силової складової з аналітичною моделлю оцінки ризиків може зменшити шкоду та підвищити ефективність спеціальних операцій [20, с. 412].

Таким чином, аналіз сучасних підходів до реагування на викрадення людей у кризових ситуаціях показує, що успішна тактика базується на трьох ключових складових: законодавчо врегульованих повноваженнях оперативних підрозділів, міжвідомчій координації та професіоналізмі персоналу, здатного діяти в умовах стресу та високого ризику. Переосмислення цієї практики в контексті українського законодавства та врахування міжнародного досвіду дозволить удосконалити модель реагування та зробити її більш ефективною.

Висновки. Ефективне реагування на кризові ситуації, зокрема теракти та викрадення людей, потребує не лише технічної та організаційної готовності спеціалізованих підрозділів, а й належного нормативно-правового забезпечення, аналітичної підтримки, міжвідомчої координації та гуманітарної чутливості до захисту прав та життя постраждалих. У разі швидкоплинного розвитку подій правоохоронна

система має діяти скоординовано, злагоджено, використовуючи як традиційні, і сучасні оперативно-розшукові кошти, залишаючись у межах правового поля.

По-перше, ключовим фактором успішності стратегій реагування в кризових умовах є превентивність та заздалегідь підготовлені алгоритми дій. Досвід боротьби з тероризмом в Україні та інших країнах показав, що своєчасне отримання оперативної інформації, її аналітичне опрацювання, мобілізація кризового управління та створення ситуаційних центрів значно знижують ризик жертв серед цивільного населення. Оперативно-розшукова діяльність, згідно із Законом України «Про оперативно-розшукову діяльність», залишається правовим інструментом, який дозволяє оперативним підрозділам діяти гнучко, але в межах законності.

По-друге, вивчення досвіду застосування тактичних рішень під час викрадень людей показало важливість участі переговорників, кризових психологів та фахівців із поведінкового аналізу. Це доводить, що ефективність спецоперацій часто залежить не так від кількості залучених сил, як від якості та професіоналізму дій в умовах невизначеності та високого ризику. Як зазначав С. А. Бойко у праці «Кризисні ситуації в оперативно-розшуковій діяльності», дії в умовах викрадення чи терористичної загрози вимагають застосування гнучких сценарних моделей із чіткою адаптацією до розвитку подій без жорсткої схематизації [2, с. 256].

По-третє, порівняльний аналіз міжнародної практики (США, Великобританії) показав, що успішні моделі реагування ґрунтуються на системності: створенні окремих підрозділів зі спеціалізацією на звільненні заручників, налагодженні співробітництва між службами безпеки, швидкої комунікації з громадськістю та формою. В Україні ця система потребує подальшого розвитку: зокрема, є актуальним створення єдиної національної платформи для кризового реагування на викрадення людей, з урахуванням досвіду Національної поліції, СБУ, ДСНС, ДПСУ, а також залучення волонтерських організацій [12, с. 212].

По-четверте, особливу увагу слід приділяти нормативно-правовому регулюванню. Незважаючи на наявність основних рамкових законів (КК, КПК, Закон про ОРД, Закон «Про боротьбу з тероризмом») є залежність у вдосконаленні взаємодії між структурами, чітке визначення відповідальності за прийняття тактичних рішень, а також впровадження нових технологій

(дронів, засобів кібермоніторингу, штучного інтелекту для аналізу ризиків) у рамках правового регулювання.

П'ятим важливим висновком є потреба в інституційному навчанні персоналу, який працює в умовах криз. Регулярні спільні навчання, симуляційні вправи, обмін досвідом з міжнародними партнерами є невід'ємною частиною створення адаптивного, професійного реагування на загрози. Досвід ЄС у створенні регіональних центрів кризового управління є корисним для імплементації в українських реаліях.

Окремо хочу наголосити на ролі стратегічного планування, що спирається на мультидисциплінарний підхід – юридичний, психологічний,

соціологічний, інформаційно-аналітичний. Такий підхід дозволяє не лише реагувати на вже скоєні злочини, а й ефективно запобігати їм.

Таким чином, ефективність стратегій і тактик у кризових ситуаціях визначається не тільки формальною наявністю ресурсів, але насамперед якістю аналітичної підготовки, гнучкістю реагування, правовим супроводом, людським фактором та здатністю адаптуватися до нових загроз. З огляду на динамічність викликів безпеки, постійну модернізацію підходів, перегляд існуючих тактик та впровадження найкращих міжнародних практик має стати одним із пріоритетів державної політики у сфері безпеки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Титаренко В. А. Оперативно-розшукова діяльність в Україні: теорія і практика. Київ : Наукова думка, 2018. 320 с.
2. Бойко С. А. Стратегії протидії тероризму в сучасних умовах. Харків: Право, 2019. 256 с.
3. Кончаковська В. В. Методи оперативно-розшукової діяльності у випадках викрадення людей. *Журнал оперативної діяльності*. 2021 № 4. С. 45–56.
4. Бортник О. Ф. Тактичні дії підрозділів спецпризначення. Львів : Центр навчальної літератури, 2017. 278 с.
5. Шепітько В. Ю. Організація роботи правоохоронних органів під час кризових ситуацій. Київ : Юридична думка, 2019. 310 с.
6. Літвінов А. М. Правове регулювання оперативно-розшукової діяльності. Одеса : Фенікс, 2016. 198 с.
7. Кравченко Ю. Ф. Протидія терористичним загрозам: досвід і перспективи. Дніпро : Наука і освіта, 2020. 234 с.
8. Мельник І. П. Викрадення людей як кримінальне правопорушення. *Кримінальне право України*. 2018. № 2. С. 15–28.
9. Цибульник В. В. Сучасні підходи до тактичного реагування у кризових ситуаціях. Київ : Академвидав, 2021. 305 с.
10. Ківалов С. В. Оперативно-розшукова діяльність: теорія і практика. Харків : Фоліо, 2017. 289 с.
11. Сташак М. В. Стратегії боротьби з тероризмом. Львів : Літера, 2019. 266 с.
12. Литвин О. М. Міжнародний досвід у сфері оперативно-розшукової діяльності. Київ : Інтербук, 2020. 212 с.
13. Чекмарьова І. В. Законодавче регулювання кризових ситуацій в Україні. Київ : Право, 2018. 177 с.
14. Бондаренко С. М. Тактична підготовка підрозділів спеціального призначення. Харків : Наука, 2017. 290 с.
15. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 18.02.1992 № 2135-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 22. Ст. 303. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12#Text>
16. Закон України «Про боротьбу з тероризмом» від 20.03.2003 № 638-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 25. Ст. 180. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/638-15#Text>
17. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>
18. United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC). Good Practices in the Investigation of Kidnapping Cases. Vienna : UNODC, 2021. 89 p. URL: <https://www.unodc.org>
19. U. S. Department of Justice. Responding to Hostage Situations: Tactical and Negotiation Guidelines. – Washington, D.C.: DOJ, 2020. 142 p. URL: <https://www.justice.gov>
20. Wittly T. Counterterrorism tactics and crisis response. New York : Security Press, 2020. 412 p.

Кульчиківський М.І. СТРАТЕГІЇ ВЕДЕННЯ ТАКТИЧНИХ ДІЙ У КРИЗОВИХ СИТУАЦІЯХ: ПРИНЦИПИ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІД ЧАС ТЕРАТКІВ ТА ВИКРАДЕНЬ ЛЮДЕЙ

У статті розкриті особливості стратегій ведення тактичних процесів у кризових ситуаціях, як-от терористичні акти і викрадення людей. Об'єктом дослідження є діяльність правоохоронних органів України при реагуванні на кризові події, що становлять загрозу життю, безпеці громадян та національній безпеці держави.

В дослідженні розкриті аспекти оперативно-службової діяльності правоохоронних органів у кризових ситуаціях, пов'язаних із загрозами національній безпеці.

Предметом виступають принципи та методи оперативно-розшукової діяльності, передбачені національним законодавством, а також практики реалізації за умов надзвичайної загрози.

Метою дослідження є визначення ефективних стратегій та тактик застосування оперативно-розшукових заходів щодо протидії терактам та випадкам викрадення осіб з урахуванням міжнародного досвіду та норм права. В рамках роботи проведено аналіз чинного законодавства України, зокрема Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», Кримінального процесуального кодексу, Кримінального кодексу, а також вивчено позиції українських науковців та практиків. Також визначені моделі реагування в інших країнах, включаючи США, Францію. Запропоновано авторську модель дій, спрямовану на вдосконалення координації між підрозділами та оперативного реагування в умовах загрозових ситуацій.

Окрему увагу приділено вивченню проблем взаємодії між різними правоохоронними та спеціальними підрозділами під час реалізації оперативно-розшукових заходів у надзвичайних обставинах. Проаналізовано труднощі, що виникають у процесі забезпечення швидкого реагування, включаючи недосконалість процедур планування, обмеження у сфері нормативного регулювання, а також вплив людського чинника в екстремальних умовах. У роботі враховано також соціально-психологічні аспекти діяльності оперативних працівників, зокрема в умовах підвищеного ризику та інформаційного тиску, що супроводжує кризові події. Акцент зроблено на потребі формування єдиних стандартів тактичної поведінки та процедур прийняття рішень у динамічних та непередбачуваних обставинах.

Ключові слова: кризові ситуації, оперативно-розшукові дії, тактичні дії, терористичні акти, викрадення людей, правоохоронні органи, стратегії реагування.

Kulchykovskiy M.I. STRATEGIES FOR CONDUCTING TACTICAL ACTIONS IN CRISIS SITUATIONS: PRINCIPLES OF OPERATIONAL AND INVESTIGATIVE ACTIVITIES DURING TERRORIST ATTACKS AND KIDNAPPINGS

The article is dedicated to the study of tactical strategies employed during critical crisis situations, particularly those involving terrorist acts and abductions. These types of emergencies require rapid and well-coordinated responses from law enforcement agencies, whose effectiveness directly influences both individual safety and national security. The paper identifies the core areas of response planning, command coordination, and decision-making under high-stress conditions. The object of the research is the activity of Ukrainian law enforcement bodies during situations that present a direct and immediate threat to the life, health, and safety of citizens, as well as the stability of the state.

The study delves into the operational-service aspects of law enforcement functioning in crisis contexts that are closely linked to national security threats. It emphasizes the complexity of managing tactical operations under conditions where time constraints, incomplete information, and intense psychological pressure are constant. The subject of this research includes the legal principles and methods governing operational-investigative activities as defined by Ukrainian law. It also explores the practical realities of applying such measures in real-life emergencies where rapid adaptation and discretion are often crucial.

The key aim of the article is to identify the most effective strategies and tactical solutions for the implementation of operational-search measures during terrorist threats or abduction incidents. The research draws upon an extensive analysis of current Ukrainian legislation, including the Law of Ukraine "On Operational and Investigative Activity," the Criminal Procedure Code, and the Criminal Code. In addition, the work critically evaluates domestic academic discourse and field practices related to these themes. International models, particularly those adopted in the United States and France, are studied for comparative insights into successful frameworks of emergency law enforcement response.

A separate section of the article is devoted to the issue of interagency cooperation, which often becomes a determining factor in the success or failure of crisis response efforts. The research highlights problems such as a lack of unified communication protocols, bureaucratic obstacles, delays in information exchange, and fragmented chains of command. These issues frequently hamper the swift mobilization of forces during emergencies. The analysis also considers psychological and behavioral challenges faced by officers operating in high-risk environments, including fatigue, cognitive overload, and the impact of situational uncertainty on decision-making capacity.

Furthermore, the paper addresses the deficiencies in planning procedures and regulatory frameworks that complicate operational flexibility during extreme events. The author argues for the necessity of establishing unified standards of tactical behavior, clear guidelines for interdepartmental coordination, and adaptable crisis response mechanisms. The development of structured training scenarios, simulations, and the refinement of practical protocols are viewed as integral components of enhancing readiness. The article concludes by presenting an original model of tactical interaction that aims to strengthen coordination between law enforcement units, improve clarity of action, and ensure a more dynamic and responsive structure when dealing with life-threatening crisis events.

Key words: crisis situations, operational and investigative actions, tactical actions, terrorist acts, kidnappings, law enforcement agencies, response strategies.